

ואלה הדברים שמריליו מסרה לפירסום,

יומיים לפני שאיבדה עצמה לדעת:

כבוד עבורי ואני אוהבת אותם בשל כך. כאשר אני עוברת ברחוב, מתחילים הפועים לים לשרוק. ראשית, מפני שהם אימרים לעצמם: "חתיכה, בחייו" ושנית, מפני ש" לפתע הם מגלים את האמת וצועקים: "היי! זאת מרילין מונרו!" ברגעים אלה, אתם מבינים, אני מאושרת כשאני אימרת לעצמי שכל האנשים האלה יודעים מי אני. אינני יודעת איך בדיוק, אבל אני בטוחה שהם מבינים שאני מקדישה את עצמי כולי למה שאני עושה — על הבד וברחוב — וכשאני אומרת להם, בוקר טוב, או, מהי נשמע, אני באמת מתכוונת לזאת. לעצמם הם אמרים: "פאנטסטי, פגשתי את מרילין והיא אמרה לי 'בוקר טוב'."

אבל, כשאדם מפורסם, הוא גם נתקל ב" טבע האנושי במצבו הגס והגולמי. הפיר" סום גורר אחריו תמיד את הקינאה. יש אנשים שאתה סתם פוגש אותם ואשר

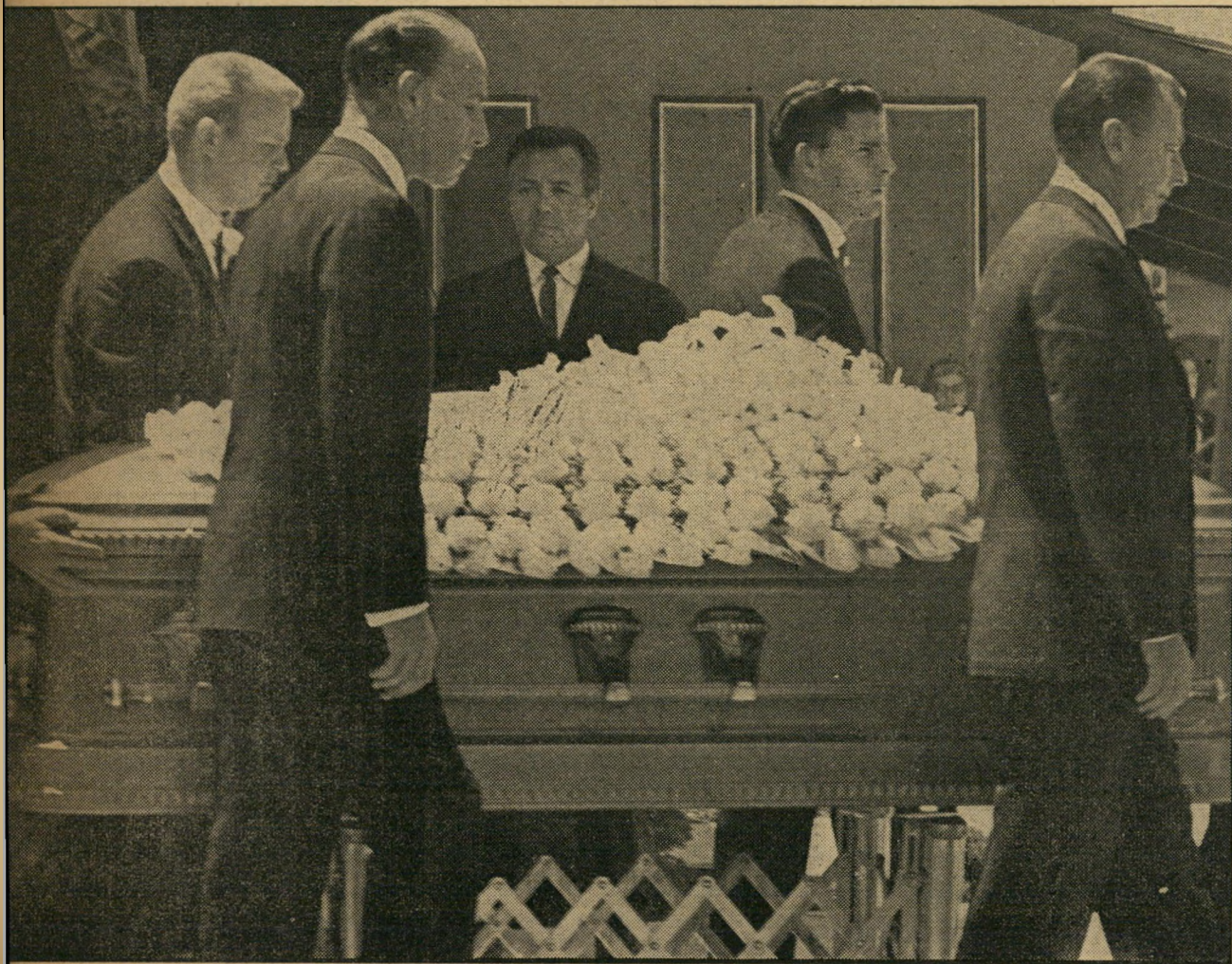
ר פעמים אני יוצאת לרחוב, לערוך קניות, או סתם להסתכל על אנשים, כשאני לבושה בחליפה פשוטה וצעף על הראש, ללא איפור. למרות זאת נמצא תמיד ילד אחד, קצת יותר פיקח מהאחרים, הי קורא לחברו: "היי! חכה רגע! אתה יודע מי זאת?" וכיך מתחילים לעקוב אחרי.

בעצם, לא איכפת לי. אני מבינה טוב מאוד, שאנשים רוצים להיכח שאת באמת קיימת. צריך לראות אותם, את הילדים — אפילו הואטוטים — כאשר פניהם מאירות והם מפליטים: "יא אללא!" ורצים לספר לחבריהם. הגברים, לעומת זאת, פונים אלי כן: "חכי רק רגע פה. אני הולך לקרוא לאשתך." זה משנה להם את כל יומם.

בבוקר, כשאני מוציאה את אפי לרחוב, מיקדם מאוד, ואני חולפת על פני הבסט"ט אים של רחוב 57, הם תמיד אומרים לי: "שלום מארילין! מה שלומך הבוקר?" זה

אומר לעצמו באנחת הקלה: זהו, זה נגמר!"

בא אל הכותל בו עמדו להטמינו והמלווים התיישבו דוממים שורות שורות אל מול הארון, כאילו חזו בהצגה.

ג'ו דימאגיו, ששהה במשרד הכנסייה הי קטנה משעות הבוקר, נראה רצוף, עוצר את דמעותיו בקושי רב. דקות מספר לפני כן ראה את גופתה הקרה של מרילין בתוך הארון. היא היתה לבושה בשימלה ירוקה כשצעף ירקק על פניה. דימאגיו שם זר שושנים ורודות בידה ולחש: "אני אוהב אותך... אני זוהב אותך..."

הארון הישט בקיר, ולוח שיש אדמדם,

רה וסורקה כאילו היתה עומדת להופיע שוב בפני מצלמות ההס" רטה. את רכושה צוותה מרילין לפני מותה ללי שטרטברג, חורה הדראמה שלה, שנשא את ההספד האחרון על קברה של המנוחה.

ברור שהם שואלים את עצמם: "איזה דבר מיוחד יש לאישה האת? מי היא חושבת את עצמה?" יש להם רושם שעוברת היותי מפורסמת נותנת להם את כל הזכויות — אפילו הזכות לגשת אלי ולהמר לי כל מה שעובר בראשם, כל מיני דברים, אבל זה לא פוגע בי. זה קצת כאילו היו פונים לבגדים שלי, לא לי.

יום אחד, אני זוכרת, היפשתי בית ל" קניה. ראיתי שלס ברחוב, צילצלתי. הופיע גבר נחמד מאוד. הוא אמר לי: "הכי רק רגע. אל תדוי. אני רוצה שאשתי תפגוש אותך." האשה יצאה ואמרה לי בקרירות: "הואילי בריב טובך להסתלק משה." קח, למשל, שחקנים או במאים מסויימים. אם יש להם טענה נגדי, הם לעולם לא פונים אלי, אלא מספרים על כך לעתונאים — כי כך זה עושה הרבה יותר רעש. אילו היו באים להעליב אותי בארבע עיניים, הייתי צוחקת מכל העניין. אבל אם יאמרו זאת לעתונאים, זה מסתובב סביב הארץ והעולם, ואז הם מרוצים. אני, כשלעצמי, (חסשך בעמוד 14)

הידיד ג'ו דימאגיו, הבעל לשעבר, והידיד האחרון, אותו הזכיר רה תכופות, בופה על קברה של מרילין.

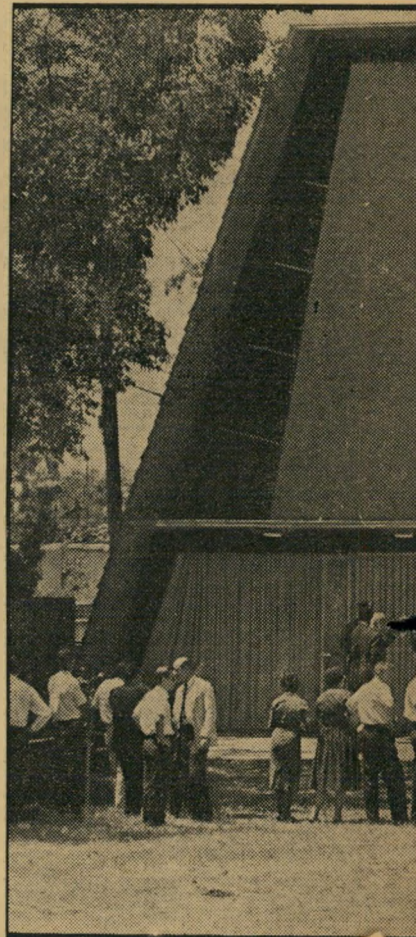
אל הסוף - באיבוד

נושאי ארונה אל הקבר. היא הולבשה בארון בשמלה ירוקה, אופי של מרילין הם בין שני ספרה האישי ומאפרה

חסר סימון או כתובת, הונח עליו. המלווים חזרו לנכונותיהם. או ניתן האות. שלוש מאות המעריצים קפצו מעל לגדרות, דרך הפתחים, רצו מכל העברים אל הקבר. רובם הוציאו מצלמות חובבים קטנות. "איפה היא קבורה?" צעקו.

שני שומרי בית-הקברות, לבושי חליפות שחורות, עי'שנו באדישות והצביעו לעבר הקבר. אשה זקנה פילסה לה דרך בין הי מצטופפים, בכחה והתייפחה בקול קטוע: "מעולם לא הייתי כה קרובה אליה כמו עכשיו."

כמה קרוב אפשר להיות אצל כוכב? וכמה קרוב אפשר היה להיות אצל מרילין? הי עתונות עדיין עסקה בפיענוח תעלומת הי התאבדות ובהסברים פסיכולוגיים וסוציאלי ליים. אולם קרוב לתדאי שהתמונה האמיתית ביותר ממצב הרוח של הכוכבת ש" הביאה להתאבדות מצטיירת מתוך ראיון שמסרה לכתב הלייף, שבועות מספר לפני ההתאבדות. היא אסרה לפרסמו, נתנה את אישורה לפרסם אותו יומיים בלבד לפני שאיבדה עצמת לדעת.

הועמד ארון הברונזה הירקרק של תוך הכנסייה לא הותרה אף תתקוה לתפוס אידוע כלשהו.